

PARAULA I VIDA

«Que Déu s'apiadi de nosaltres i ens beneeixi» (Sl 66,2)

Feliç Any Nou a tots! Bon any 2012, de l'Encarnació del Crist, ple de les benediccions del Senyor! Que sigui un temps per a estimar, fer el bé i donar glòria a Déu! Un temps per anar donant fruits de vida eterna!

Déu Creador i Senyor de la història,
Déu que tot ho pot i tot ho duu a la perfecció,
ens continua acompanyant i beneint.
No renega dels seus fills, en podem estar segurs.
Comptem amb el seu amor, que tot ho guareix,
amb el seu perdó i el seu compromís envers les seves criatures,
que tot ho fa renèixer i ho omple d'esperança.

Nosaltres som els seus fills i el poble que Ell mateix guia. Cada dia del nou any que avui comença serem conduïts pel seu Amor Provident. Podem confiar que estem destinats a viure

en el goig, recordant i assaborint les obres del Senyor, i tenint els ulls ben oberts per captar la seva presència, silenciosa i humil, però ben real. Que cada vespre puguem dir l'acció de gràcies per la tasca acomplerta, i per la fidelitat obedient a Déu.

Aquest any ha de ser any de solidaritat i servei envers els qui ho passen més malament a causa de la crisi. I això reclama generositat i caritat renovades. Comptem que l'Esperit ens és donat abundantament, i amb la seva llum atraient i el seu impuls suau, serem defensats per Ell i encaminats pacientment a la Veritat. Ell ens farà fidels deixebles de Crist, testimonis joiosos i plens d'esperança perquè el nostre món cregui i conegui que Crist ens ha salvat!

Preguem amb la litúrgia i li diguem:
«Senyor, preveniu els nostres actes amb la vostra inspiració i continueu-los amb la vostra ajuda, a fi que totes les nostres obres tinguin en Vós el seu principi i per Vós arribin a la seva fi.»

Que Déu s'apiadi de nosaltres i ens beneeixi, que ens ompli de pau i d'alegria, tots els dies de la nostra vida. A tots us desitjo un felix Any Nou!

† **Joan-Enric Vives**
Arquebisbe d'Urgell

Trenta anys de Joseph Ratzinger a Roma

El 25 de novembre passat es varen complir els 30 anys del trasllat d'un teòleg alemany anomenat Joseph Ratzinger a Roma, quan fou nomenat, per Joan Pau II, prefecte de la Congregació per a la Doctrina de la Fe. Aquesta imatge d'ell, davant la façana de la basílica de Sant Pere, amb la boina que acostumava a portar, és la que molts recorden del que avui és el Sant Pare Benet XVI. Com va dir en acomiadar-se de Múnic, on era arquebisbe: *Etiam Romae, semper cives bavaricus sum* («També a Roma, sóc un ciutadà bavarès»). La seva estada a Roma ha culminat amb el ministeri de successor de sant Pere, ministeri que ell ha compaginat amb la seva vocació de professor publicant la seva obra com a teòleg titulada *Jesús de Natzaret*, de la qual està preparant la tercera i darrera part, dedicada a la infància de Jesús.

GLOSSA

Un any de gràcia

Fa unes setmanes, a punt de començar la celebració de l'eucaristia dominical, va irrompre a la sagristia una nena que habitualment hi participa amb els seus pares i amb el seu germà, dos anys més gran, i que, sempre que poden, se situen a primer rengle. Va entrar sola, per iniciativa pròpia. Amb mirada il·lusionada i esperançada, aixecant el cap i mirant-me als ulls, em va dir tot somrient: «Ja tinc cinc anys», i se'n tornà amb la família. Darrera d'aquesta informació, atesa la mirada i la seva expressivitat, s'amagaven altres informacions i preguntes que puc imaginar: «Dono gràcies a Déu per la vida, acompanya la meua pregària!», «Ho comparteixo amb tu perquè t'alegris amb mi», «Ja li he dit a Jesús i em sembla que tu també ets amic d'Ell», «Quant de camí em queda per recórrer, tinc moltes ganes de fer-lo, m'hi acompanyaràs amb els pares, la família i els mestres?», «Vull descobrir moltes coses, els grans m'ajudareu a conèixer-les, a valorar-les i a situar-les al seu lloc?»...

Avui estrenem l'any 2012. És davant nostre. Enrere queda el temps passat, el bé com a lloança de Déu, el mal en la seva misericòrdia. Som en un context semblant al de la nena. Un nou any amb totes les seves incògnites i amb totes les seves possibilitats. Potser la nostra il·lusió és massa dominada pel realisme i l'es-

perança ens sembla agosarada... però hi són i convé trobar-les en la seva puresa original. Convé fer-les vida quotidiana segons el diví disseny, segons la seva voluntat. En el nostre esforç ens acompanya l'Esperit. «L'Esperit del Senyor, Déu sobirà, / reposa sobre meu, / perquè el Senyor m'ha ungit. / M'ha enviat / a portar la bona nova als pobres, / a curar els cors desfets, / a proclamar als captius la llibertat / i als presos el retorn de la llum, / a proclamar / l'any de gràcia del Senyor, / el dia que el nostre Déu / farà justícia, / a consolar / tots els qui estan de dol» (Is 61,1-2). Fer del nou any un any de gràcia amb les nostres paraules, amb el servei generós i desinteressat als altres, sent testimonis del seu amor.

Mirar l'any que encetem posant-nos en mans de Déu, fent-nos com un dels petits, mirant Jesús amb somriure il·lusionat i esperançat per dir-li: «Comença el 2012! Oi que comptem amb tu? Oi que comptes amb cadascun de nosaltres?» Com la nena del relat que, durant la missa, a l'hora de la pregària que ens va ensenyar Jesús, vaig veure que, agafada de la mà de la seva mare, obria els llavis i, amb una mica d'inseguretat —però decidida—, deia: «Pare nostre que esteu en el cel...»

Enric Puig Jofra, SJ

La família: el treball i la festa

Amb aquest títol s'han editat les Catequesis preparatòries de la VII Trobada Mundial de les Famílies que se celebrarà a Milà, del 30 de maig al 3 de juny d'aquest any, amb la presència del Sant Pare Benet XVI. Són materials elaborats per dues delegacions de l'Arquebisbat de Barcelona: la Delegació de Pastoral Familiar i la Delegació de Catequesi. Presenta deu catequesis, cada una amb un qüestionari i un text de pregària per a les reunions de matrimonis cristians. Es poden demanar exemplars a la Delegació de Pastoral Familiar, que dirigeix Mn. Manuel Claret. T. 934 538 659.

SANTA MARIA, MARE DE DÉU

► Lectura del llibre dels Nombres (Nm 6,22-27)

En aquells dies, el Senyor digué a Moisès: «Digues a Aharon i als seus fills: Beneïu el poble d'Israel amb aquestes paraules: "Que el Senyor et beneeixi i et guardi, que el Senyor et faci veure la claror de la seva mirada i s'apiadi de tu; que el Senyor giri cap a tu la mirada i et doni la pau." Així interposaran el meu nom a favor del poble d'Israel, i jo el beneiré.»

► Salm responsorial (66)

R. *Que Déu s'apiadi de nosaltres i ens beneeixi.*

Que Déu s'apiadi de nosaltres i ens beneeixi, / que ens faci veure la claror de la seva mirada. / La terra coneixerà els vostres designis, / i tots els pobles veuran la salvació.

Que s'alegrin els pobles i cridin de goig. / Vós regiu el món amb justícia, / regiu les nacions amb rectitud / i guieu els pobles de la terra. R.

Que us lloïn les nacions, Déu nostre, / que us lloïn tots els pobles alhora. / Que Déu ens beneeixi, / i el venerin d'un cap a l'altre de la terra. R.

► Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Galàcia (Ga 4,4-7)

Germans, quan el temps arribà a la seva plenitud, Déu envià el seu Fill, nascut d'una dona, nascut sota la Llei, per rescatar els qui vivien sota la Llei, perquè obtinguéssim ja la condició de fills. I la prova que som fills de Déu és que l'Esperit del seu Fill que ell ha enviat crida en els nostres cors: «Abbà, Pare!» Per tant, ja no ets esclau, sinó fill; i si ets fill, també ets hereu, per gràcia de Déu.

► Lectura de l'evangeli segons sant Lluc (Lc 2,16-21)

En aquell temps, els pastors anaren a Bet-Lèhem i trobaren Maria i Josep, amb el nen a la menjadora. Havent-ho vist amb els propis ulls, van contar el que els havien dit d'aquell infant, i tothom qui ho sentia es meravellava del que deien els pastors. Maria conservava aquests records en el seu cor i els meditava.

Després els pastors se'n tornaren, glorificant Déu i lloant-lo pel que havien vist i sentit; tot van trobar-ho com els ho havien anunciat.

Passats vuit dies, quan hagueren de circumcidat-lo, li posaren el nom de Jesús; era el nom que havia indicat l'àngel abans que el concebés la seva mare.

► Lectura del libro de los Números (Nm 6,22-27)

El Señor habló a Moisés:

«Di a Aarón y a sus hijos: Esta es la fórmula con que bendeciréis a los israelitas: El Señor te bendiga y te proteja, ilumine su rostro sobre ti y te conceda su favor; el Señor se fije en ti y te conceda la paz. Así invocarán mi nombre sobre los israelitas y yo los bendeciré.»

► Salmo responsorial (66)

R. *El Señor tenga piedad y nos bendiga.*

El Señor tenga piedad y nos bendiga, / ilumine su rostro sobre nosotros: / conozca la tierra tus caminos, / todos los pueblos tu salvación. R.

Que canten de alegría las naciones, / porque riges el mundo con justicia, / riges los pueblos con rectitud, / y gobiernas las naciones de la tierra. R.

Oh Dios, que te alaben los pueblos, / que todos los pueblos te alaben. / Que Dios nos bendiga; que te teman / hasta los confines del orbe.

► Lectura de la carta de san Pablo a los Gálatas (Gal 4,4-7)

Hermanos: Cuando se cumplió el tiempo, envió Dios a su Hijo, nacido de una mujer, nacido bajo la Ley, para rescatar a los que estaban bajo la Ley, para que recibiéramos el ser hijos por adopción. Como sois hijos, Dios envió a vuestros corazones al Espíritu de su Hijo que clama: «¡Abba!» (Padre). Así que ya no eres esclavo, sino hijo; y si eres hijo, eres también heredero por voluntad de Dios.

Como sois hijos, Dios envió a vuestros corazones al Espíritu de su Hijo que clama: «¡Abba!» (Padre). Así que ya no eres esclavo, sino hijo; y si eres hijo, eres también heredero por voluntad de Dios.

► Lectura del santo evangelio según San Lucas (Lc 2,16-21)

En aquel tiempo los pastores fueron corriendo y encontraron a María y a José y al Niño acostado en el pesebre. Al verlo, les contarán lo que les habían dicho de aquel niño. Todos los que lo oían se admiraban de lo que decían los pastores. Y María conservaba todas estas cosas, meditándolas en su corazón.

Los pastores se volvieron dando gloria y alabanza a Dios por lo que habían visto y oído; todo como les habían dicho.

Al cumplirse los ocho días tocaba circumcidat al niño, y le pusieron por nombre Jesús, como lo había llamado el ángel antes de su concepción.

Santa Maria contemplat el seu fill Jesús. Pintura de Barocció, Museu del Prado, Madrid

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

- **Dilluns** (litúrgia hores 2a setm.): 1Jn 2,22-28 / SI 97 / Jn 1,19-28 □ **dimarts**: 1Jn 2,29-3,6 / SI 97 / Jn 1,29-34
- **dimecres**: 1Jn 3,7-10 / SI 97 / Jn 1,35-42 □ **dijous**: 1Jn 3,11-21 / SI 99 / Jn 1,43-51
- **divendres**: Is 60,1-6 / SI 71 / Ef 3,2-3a.5-6 / Mt 2,1-12
- **dissabte**: 1Jn 3,22-4,6 / SI 2 / Mt 4,12-17.23-25 □ **diu-menge** vinent, Baptisme del Senyor (lit. hores 1a setm.): Is 42,1-4.6-7 / SI 28 / Ac 10,34-38 (o bé: Is 55,1-11 / Is 12,2-6 / 1Jn 5,1-9) / Mc 1,7-11.

«**M**aria conservava tots aquests esdeveniments i mirava de trobar-ne el sentit en el seu cor».

Aquesta traducció voldria oferir la dinàmica del text evangèlic. Maria reté els fets inaudits i extraordinaris que envolten el naixement de Jesús: la visita dels pastors que expliquen el missatge dels enviats de Déu; però també la circumcisió de Jesús, les paraules de Simeó, l'aparició d'Anna la profetessa. Inclús l'episodi de Jesús perdut en el temple serà més endavant objecte de meditació per part de la mare. La vida de Maria i Josep no va ser gens senzilla. Molts detalls dels primers anys de Jesús els de-

vien semblar incomprensibles («no compregueren aquesta resposta», Lc 2,50). Però varen restar al costat del fill.

Molts detalls i gestos de la vida de Jesús no varen ser entesos en tota la seva dimensió al llarg de la seva vida (els deixebles tampoc no acaben de comprendre el sentit dels gestos i de l'ensenyament de Jesús). Però els evangelis, que s'escriuen a la llum de la Pasqua, ja han copsat l'abast dels gestos i de les paraules de Jesús i el donen deixat en el text. D'aquesta forma, els evangelis fan comprendre al lector el sentit i l'abast de la vida de Jesús en els mateixos episodis. Per això, quan Jesús retreu als

deixebles d'Emaús que han estat molt lents a copsar el sentit de la seva vida i de la seva passió, el lector no se sorprèn: ja ha estat catequitzat.

En aquest sentit la infantesa de Jesús és un temps privilegiat pels qui llegim i meditem els evangelis. Perquè se'ns ofereix tota la font d'una gestos i d'unes paraules que la seva Mare no va arribar a copsar fins molt més endavant. La Maria de la història no ho va tenir fàcil: va ser veritablement la que havia cregut i va practicar la fe al llarg de tota la seva vida: «sortosa tu, que has cregut!» (Lc 1,45).

Oriol Tuñí, SJ

COMENTARI

La fe de Maria

JESÚS DE NATZARET, PER BENET XVI

1. Jesús mateix és la «paraula»

Jesús, com sempre ho repetia als seus deixebles, visqué des de la totalitat de la Llei dels profetes. Va veure el seu propi ser i obrar com a unió i interpretació d'aquesta totalitat. Això Joan ho va expressar en el pròleg del seu Evangeli dient que Jesús mateix és la «paraula».

En Jesucrist, totes les promeses de Déu han trobat un «sí», escriu sant Pau (2Co 1,20).

En l'expressió enigmàtica del Fill de l'home trobem concentrat el més propi de la figura de Jesús, de la seva missió i del seu ser. Ell ve de Déu, ell és Déu.

Però precisament així —en fer-se home— mostra la humanitat veritable. «M'has format un cos», diu Jesús al Pare en la carta als Hebreus (10,5), tot modificant un text del llibre dels Salms que diu: «M'has obert l'orella» (Sl 40,7). I vol dir que el que do-

na vida és l'obediència; és dir sí a la paraula de Déu, i no les oblacions i els sacrificis.

Ara ell, que és la paraula mateixa, pren un cos, ve de Déu com home i atreu a ell tot el ser humà, el porta dins la paraula de Déu, el converteix en «orella» per Déu, per «l'obediència», per la reconciliació entre Déu i l'home. Ell mateix esdevé l'oblació veritable com a lliurat del tot a l'obediència i a l'amor, a l'amor fins a l'extrem (Jn 13,1). Ve de Déu i funda el ser humà veritable. Com diu sant Pau, en comparació amb el primer home que era de la terra, Jesús, el segon i definitiu (últim) home és del cel, és «Esperit que dona vida» (1Co 15,45-49). Ell ve i és alhora el nou «regne». Ell no només és u, sinó que fa de tots nosaltres «un de sol» (Ga 3,28), una humanitat nova. El seguiment de Jesucrist vol dir aquesta nova humanitat que ve de Déu.

Joseph Ratzinger-Benet XVI
(Jesús de Natzaret, 1a part, Ed. Claret)

EL CRISTIANISME ARA I AQUÍ

És una evasió del món?

Des de la perspectiva cristiana, el món és un do, un regal, un espai i un temps entregat a l'ésser humà perquè hi visqui i estimi. Déu no tenia necessitat de crear el món, de generar una alteritat i donar-li vida i consciència. El món no és un error, ni el naixement un càstig. És un bé néixer i una meravella que el món sigui, que hi hagi quelcom i no no-res.

L'opció pel Crist no és una evasió del món, perquè el món és quelcom bell, valuós, unitari majestuós. Estem fets per viure en aquest món, per estimar-lo i créixer-hi. És la nostra casa. Amb tot, el món, com a conseqüència de l'acció humana, sigui directament o indirecta, presenta dimensions de mal i de sofriment.

Ser cristià és fer-se present en el món, especialment en els llocs de sofriment per inocular-hi esperança. Quina esperança? La que deriva del fet pasqual. Què és el fet pasqual? Consisteix a creure que Jesús va morir i que fou ressuscitat per obra de l'Esperit Sant. Aquest fet obre la porta de l'esperança.

Els cristians creiem que la mort ha estat vençuda i que Jesús fou ressuscitat entre els morts per obra de l'Esperit. Morirem, certament, però creiem que reviuem plenament, que serem salvats del regne de la mort per obra de l'Esperit.

Creiem que la història acabarà bé i que el sofriment serà redimit. Això no ens exigeix de treballar, amb tota la intensitat i esforç, per pal·liar totes les formes de sofriment que observem al nostre voltant: físic, psíquic, social i espiritual. Ser cristià consisteix a creure que el Divendres Sant, metàfora del sofriment en el món, no és la darrera paraula de la història, ni la conclusió de l'argument. Consisteix a esperar que el sofriment serà redimit, que la nit donarà pas al dia, que la foscor cedirà a la llum.

Francesc Torralba
Jesucrist 2.0, Ed. Pòrtic (Grup 62)

SANTORAL

1. ✚ Diumenge. Capvuitada de Nadal: santa Maria, Mare de Déu. Imposició del Nom de Jesús, també Emmanuel o Manuel (Manel); Mare de Déu de Begoña; sant Concordi, prev. i mr.; santa Eufrosina, vg.; sant Almaqui, mr.

2. Dilluns. Sant Basili el Gran (330-379), bisbe de Cesarea de la Capadócia, i sant Gregori Nacianzè (330-390), bisbe de Constantinoble, doctors de l'Església; Mare de Déu, Auxili dels cristians; commemoració de la vinguda de la mare de Déu a Saragossa; sant Macari, abat; sant Isidor d'Antioquia, bisbe i mr.; sant Adelard (753-826), abat, cosí de Carlemany; santa Emma, vg.

3. Dimarts. Sant Anter, papa (grec, 235-236) i mr.; santa Genoveva (s. v), vg., patrona de París; sant Fulgenci, bisbe (agustinà); sant Daniel, mr.; sant Atanasi (o Tannari), mr.; sant Josep-Maria Thomasi, prev. teati, cardenal; beat Alan de Solmini, bisbe; beat Ciriac-Elies de Chavara, prev. carmelità.

4. Dimecres. Sant Rigobert, bisbe; sant Odiló, abat de Cluny (†1048); santa Isabel-Anna Seton, rel. paüla, dels Estats Units; beata Àngela de Foligno, rel. terciària franciscana; santa Genoveva Torres, verge.

5. Dijous. Sant Telèsfor, papa (grec, 125-136) i mr.; sant Simeó Estilita (388-459), monjo siríac; santa Emilià, vg.; sant Joan-Nepomucè Newman, bisbe (redemptorista); beat Dídac-Josep de Cadis, prev. caputxí; sant Carles de Sant Andreu, rel. passionista.

6. ✚ Divendres. Epifania del Senyor. Diada dels sants Reis o mags d'Orient: Melcior, Gaspar i Baltasar, i també Adoració (dels Reis, o Dora); sant Melani, bisbe; sant Nilamó; santa Macra, vg. i mr.

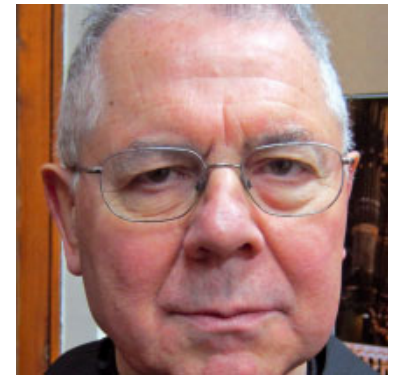
7. Dissabte. Sant Ramon de Penyafort (†1275), prev. dominicà, del Penedès, patró dels juristes i canonistes; sant Julià de Toledo, bisbe; santa Virgínia, mr.; sant Crispí, bisbe; sant Tell, abat.

INTENCIONS DEL SANT PARE (gener)

General: Que les víctimes de desastres naturals rebin el consol espiritual i material necessaris per reconstruir les seves vides.

Missionera: Que l'afany dels cristians a favor de la pau sigui ocasió de donar testimoni del nom de Crist a totes les persones de bona voluntat.

ENTREVISTA

BERNABÉ DALMAU

La festa de la Sagrada Família

El temps nadalenc ens posa a contemplació un dia la Sagrada Família de Jesús, Maria i Josep. Des de sempre, entorn de la gran Solemnitat del Nadal s'han llegit a la litúrgia els textos evangèlics referents a la infantesa de Jesús. Ja fa més de cent anys el papa Lleó XIII va instituir amb aquest nom una específica festa litúrgica de la Sagrada Família. El P. Bernabé Dalmau, monjo de Montserrat i expert en litúrgia, explica el significat d'aquesta festa.

Quin lloc ocupa la festa de la Sagrada Família en el cicle nadalenc?

Actualment se celebra el diumenge després de Nadal; però quan Nadal cau en diumenge, com ha passat aquesta vegada, la celebració té lloc el dia 30. El Papa va establir la festa en el context de la devoció que es va propagar aquells anys, en la qual es veia també l'ocasió per revalorar la família cristiana com a llar d'aprenentatge de les millors virtuts.

Catalunya es va sumar ben aviat a aquest impuls de devoció...

Efectivament, la nostra terra es gloria de tenir entre els seus sants el gran apòstol que en fou el pare Josep Manyanet. Últimament, arran de la consagració del temple de la Sagrada Família, també s'ha valorat la santedat d'Antoni Gaudí i dels promotors del moviment que va fomentar la construcció del temple. Però hi ha figures menys conegudes, igualment propagadores d'aquesta devoció, per exemple: l'igualadí Josep M. Vilaseca va fundar a Mèxic, per aquelles mateixes dècades, dos instituts religiosos josefins. Agraïts, aquests religiosos, que no tenien cap comunitat a Europa, a partir d'aquest 1 de gener estan establerts canònicament al bisbat de Vic, en escaure's el centenari de la mort del fundador.

La família, com a institució, passa realment moments crítics?

És indubtable que el gir cultural i social que en diverses onades s'ha anat vivint aquests darrers cinquanta anys ha fet trontollar el tipus de família diguem-ne *convencional*. També és inqüestionable que, fins i tot en la seva puresa, aquest model familiar rep escomeses per tots costats, i necessita també igualment ser evangelitzat de nou. És un dels treballs més urgents de la nostra Església. Però la nostra fe també ens diu que allò que sant Pau anomena «gran sagrament» perquè és signe de l'amor indefectible de Crist envers l'Església és un referent essencial de la comunitat cristiana.

Òscar Bardaji i Martín

CULTURA DE LA COMPASIÓN

¿Quién es Jean Vanier?

Jean Vanier nació en Suiza, de padres canadienses, el 10 de septiembre de 1928. Su padre, Georges Vanier, era diplomático y asesor militar de la delegación canadiense ante la Liga de Naciones de Ginebra. Su madre, Pauline, era una mujer de gran espiritualidad y de un profundo sentido de solidaridad humana. Era enfermera. Jean Vanier —que tiene ahora 82 años— fue el cuarto de los cinco hijos de este matrimonio.

En su juventud decidió seguir la carrera militar y fue oficial de la Marina canadiense. Pero, como consecuencia de una profunda conversión espiritual, dejó la Marina y, tras doctorarse en Filosofía con una tesis sobre el deseo humano de ser feliz en Aristóteles, en 1964, fundó en la localidad francesa de Trosly-Breuil la primera comunidad de «El Arca», una institución en la que personas con discapacidades intelectuales y físicas comparten sus vidas con quienes les ayudan. «El Arca» es hoy una red internacional de comunidades repartidas por los cinco continentes. También es cofundador de «Fe y Luz», movimiento que agrupa a personas discapacitadas, a sus familias y a sus amigos, en 1.500 comunidades en todo el mundo. En Cataluña su sede está en Tordera.

Aun cuando las raíces de Vanier son católicas, el movimiento es profundamente ecuménico e interreligioso, y su mensaje de compasión, comunidad y dignidad de la persona humana ha encontrado un eco universal. Vanier se inspira en el Evangelio, de manera que se ha convertido en uno de los maestros espirituales de nuestro tiempo. El Papa Juan Pablo II, que le llamó en diversas ocasiones a Roma para que expusiera su testimonio en diversos auditorios, lo definió como «un gran portavoz de la cultura de la solidaridad y la civilización del amor».

Por todo ello, creemos que nuestros lectores valorarán una breve antología de textos literales de Jean Vanier, tomados de su libro *Escritos esenciales*, publicado por Editorial Sal Terrae, de Santander. Agradecemos a esta editorial el permiso que amablemente nos ha concedido para publicar los fragmentos que ofreceremos en esta página.

Francesc Torralba nomenat Consultor del Pontifici Consell per a la Cultura

Francesc Torralba va ser nomenat pel Sant Pare Benet XVI Consultor del Pontifici Consell per a la Cultura, el passat dia 10 de desembre. El Doctor en Filosofia i Teologia és qui dirigeix la Càtedra de Pensament Cristià del Bisbat d'Urgell i està vinculat a la nostra diòcesi des de fa uns anys, a través de diverses activitats de formació vinculades amb la Càtedra. S'encarrega de les Jornades de Teologia de cada agost a La Seu d'Urgell, així com de la formació permanent durant l'any als arxipresbiterats del nostre Bisbat d'Urgell. És col·laborador fix de la revista diocesana *Església d'Urgell*.

Des del passat mes de desembre, l'organisme que presideix el Cardenal Gianfranco Ravasi, el Pontifici Consell per a la Cultura, incorpora un dels filòsofs i teòlegs amb més projecció de Catalunya. Francesc Torralba Roselló (Barcelona, 1967) és professor de la Universitat Ramon Llull a les tres facultats de Blanquerna i a la Facultat de Filosofia, i en la mateixa Universitat dirigeix la Càtedra Ethos d'ètica aplicada. També des del maig de 2011 és President del Consell assessor per a la diversitat religiosa de la Generalitat de Catalunya. Està casat amb la Sra. Carme del Blanco i pare de cinc fills.

Els consultors dels dicasteris vaticans participen en les trobades i assessoren als responsables d'aquests organismes. Els consultors són escollits entre personalitats de tot el món, i el Cardenal President del dicasteri els proposa al Papa per si en vol fer el nomenament.

La Catedral de La Seu recupera el Cant de la Sibil·la que s'havia interpretat fins al s. xvi durant la nit de Nadal

La soprano Laura Castellet, acompanyada d'un cor integrat per una vintena de persones de La Seu i altres poblacions catalanes —creat exclusivament per a l'ocasió— va interpretar la nit del dia 24, just abans de la Missa del Gall, el Cant de la Sibil·la; una versió pròpia de La Seu que al segle XVI es representava. com en altres poblacions, fins que el Concili de Trento la va prohibir en considerar que tenia arrels paganes. A l'acte, presidit per Mons. Joan-Enric Vives, van assistir diverses autoritats locals.

El Cant de la Sibil·la és una reminiscència de l'antiga Grècia, i el tema de la lletra és una profecia sobre la fi del món. És dels pocs casos que aquest factor pagà va passar a la litúrgia cristiana, com ho recull Sant Agustí i altres autors. La Sibil·la profetiza la fi del món: el judici final, la segona vinguda de Jesucrist al món, la salvació dels bons i la condemna del mal. Així es cantava a la catedral de La Seu la nit de Nadal, coincidint amb l'acte que commemora el naixement de Jesús, com s'ha trobat documentat, així com en molts altres indrets, sobretot als territoris de l'antiga Corona d'Aragó, però també a la Provença, a Catalunya, a València, a les Balears, a l'Alguer i també se n'ha trobat algunes versions a Castella, escrites en castellà. S'han trobat versions del Cant a partir del s. X en llatí, i a partir dels segles XIV i XV comencen a aparèixer en català.

Malgrat la prohibició del Concili de Trento es va continuar interpretant a Mallorca, a l'Alguer i en algunes poblacions de València, fins als nostres dies. I des de fa uns anys, després de segles sense interpretar-se, s'ha començat a recuperar en moltes esglésies de Catalunya i a Menorca. A final de l'any passat va ser declarat Patrimoni Cultural Immaterial de la Humanitat per la UNESCO.

La majoria de versions del Cant de la Sibil·la tenen uns trets melòdics similars amb variants, i la de La Seu és la mateixa que es canta avui a l'Alguer, i que es va interpretar a la capital alt urgellenca fins al segle XVI, motiu pel qual per a aquest 24 de desembre s'ha escollit la mateixa versió, que s'alternarà amb versions polifòniques d'altres autors que és com se solen fer totes les representacions de la Sibil·la.

Nova capella dedicada a Sant Iu a Auvinyà

L'Arquebisbe d'Urgell i Copríncep d'Andorra va beneir el passat 10 de desembre, una nova capella dedicada a Sant Iu a Auvinyà, al quart del mateix nom, de la parròquia de Sant Julià de Lòria, al Principat d'Andorra. La capella ha estat construïda pel Sr. Ricard Fiter en la plaça de la nova urbanització d'estil antic, que ell mateix ha promogut al quart, augmentant les sis cases antigues pairals ja existents. L'acte de benedicció de la capella i l'altar es va dur a terme dintre l'Eucaristia anticipada del III diumenge d'Advent, presidida per Mons. Vives, i concelebrada pel Rector Mn. Josep Chisvert, l'Arxiprest Mn. Ramon Sàrries i Mn. Cinto Busquet.

Un moment de la celebració

La festa patronal en endavant serà el 19 de maig, dia de la memòria de Sant Iu, patró a Europa dels advocats, notaris i procuradors. I almenys en aquell dia s'hi celebrarà l'Eucaristia i un Aplec. Entre els nombrosos assistents que omplien l'església hi eren presents la nova Cònsol Major electa de Sant Julià de Lòria, Hble. Sra. Montserrat Gil, que resideix a Auvinyà, i el Cònsol Menor electe, Hble. Sr. Manel Torrentallé, que foren felicitats pel Copríncep en les seves paraules. Mons. Vives posà en relleu que aquesta nova capella, tot i haver estat construïda per iniciativa privada, estarà a partir d'ara oberta a tothom i dedicada exclusivament al culte catòlic i que, per als veïns d'Auvinyà i els altres fidels de la parròquia, serà un lloc sagrat per a la pregària.

NADAL ÉS TAMBÉ SOLIDARITAT

La pau enfonsa les arrels en la justícia

Comencem un any nou. Celebrem la solemnitat de Santa Maria, Mare de Déu. És així des de fa pocs anys, perquè abans s'havia celebrat en aquesta data —octava de Nadal— la cerimònia de l'Antic Testament coneguda com la «Circumcisió del Senyor». Amb la celebració de la solemnitat de Santa Maria, arriba el moment de viure intensament la nostra fe en la divina maternitat de Maria, que, per obra de l'Esperit Sant, concep el seu fill, el Fill de Déu fet home, Jesús, el Déu que ens salva.

Maria, la Mare de Déu, és també la reina de la Pau, Regina Pacis. Va ser Benet XV qui va afegir la invocació a Regina Pacis a les lletanies del rosari normalment usades, les lletanies lauretanes, amb ocasió de la Primera Guerra Mundial. També i per commemorar la finalització de la contesa, va

fer erigir l'estàtua a Regina Pacis que hi ha a Santa Maria la Major, a Roma.

Aquest és un bon moment per recordar aquesta vinculació tan especial de la Mare de Déu amb la Pau. Avui és el dia de la Pau.

La Pau enfonsa les seves arrels en la justícia i en l'educació. Però avui, al món, hi ha 1.000 milions de persones que no tenen un habitatge digne, hi ha 880 milions de persones que no tenen accés a serveis bàsics de salut i 2.000 milions que no poden obtenir medica-

ments essencials..., hi ha 30.000 infants menors de cinc anys que moren cada dia per causa de malalties que es poden curar. Però potser aquestes xifres ens semblen llunyanes: a casa nostra estem millor, i moltes necessitats estan cobertes a pesar de la crisi, i els infants van a escola amb normalitat i l'accés a la salut està generalitzat.

L'estil de vida de la societat occidental crea pobresa, o més ben dit, no crea riquesa per a tots. Vivim en una societat dominada per una economia de creixement sense límit. Però sí que en té, de límits. I els hem de posar nosaltres amb la nostra capacitat de ser solidaris i de compartir la nostra riquesa. Viure així farà que la benedicció de Déu que ens desitgen en començar un nou any, sigui una realitat.

M. Pal / M. C. Orduña